

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1724	Τοῦ Μ. Φωτίου πατριάρχου Κων/λεως Δευτέρα 6 Φεβρουαρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Οἰκουμενισμός - συντελεῖται προδοσία

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν ἐπέτειο τῆς ἐκδημίας πρὸς Κύριον τοῦ **ἱεροῦ Φωτίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (820-893 μ.Χ.)**.

Εἶπαν, ὅτι ἡ ἱστορία εἶνε μιὰ πινακοθήκη, στὴν ὁποία ὁ χρόνος ἀναρτᾷ ἐκάστοτε εἰκόνες μεγάλων μορφῶν. Καὶ στὴν χριστιανικὴ ἱστορία ὑπάρχουν μεγάλες μορφές, πού συνετέλεσαν στὴν ἐξάπλωσι καὶ ἐδραίωσι τῆς ἀγίας μας πίστεως. Μετὰ τὴν ἄχραντη εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπάρχουν ἄλλες μορφές. Ἀπὸ πλευρᾶς ἀγώνων **γιά τὴν διατήρησι τῆς παρακαταθήκης τῆς Ὁρθοδοξίας**, ἀγώνων νὰ κρατηθῇ ἀγνὸ τὸ εὐαγγέλιο, ξεχωρίζουν τρεῖς μορφές: πρῶτος ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δεύτερος ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, καὶ τρίτος ὁ σημερινὸς ἅγιος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀγωνίστηκε ἐναντίον τῆς τάσεως ἰουδαϊκῶν κύκλων νὰ νοθεύσουν τὸν χριστιανισμό ὥστε νὰ παρουσιασθῇ ὡς μία παραφυάδα τοῦ ἰουδαϊσμοῦ. Ἀντιστάθηκε σ' αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ στὸν ἀπόστολο Πέτρο, ὁ ὁποῖος εἶχε βέβαια τὸ ἴδιο φρόνημα μετὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ φάνηκε γιά λίγο κάπως ὑποχωρητικός. Ὁ Παῦλος διακήρυξε, ὅτι στὴ νέα πίστι, τὴν πίστι τῆς χάριτος, δὲν ἰσχύουν πλέον οἱ τύποι, ἡ ἰουδαϊκὴ λατρεία, οἱ θυσίες καὶ ἡ περιτομή, ἀλλὰ **«καινὴ κτίσις»** (Γαλ. 6,15). Στὸν Παῦλο ὀφείλουμε τὸν διαχωρισμὸ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὸν ἰουδαϊσμὸ καὶ τὴν αὐτοτέλεια τῆς χριστιανικῆς μας Ἐκκλησίας.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀγωνίστηκε ἐναντίον τῶν τάσεων τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ἐναντίον δηλαδὴ ἐκείνων πού ἤθελαν νὰ ποῦν ὅτι, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν τοὺς ἡμιθέους, ἔτσι στὴ νέα πίστι ὁ Χριστὸς εἶνε ἕνα εἶδος ἡμιθέου, πού ποτέ δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὸν Θεὸ Πατέρα. Ἐναντίον αὐτῆς τῆς τάσεως ὑπεστήριξε, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῆς ἀγίας Τριάδος.

Καὶ ὁ **ἱερὸς Φώτιος**, πού ἐορτάζουμε σήμερα, ἀγωνίστηκε πολὺ σὲ ἕνα ἄλλο σπουδαιότατο ἀγῶνα, ἐναντίον τῶν ἐπεμβάσεων τοῦ κράτους στὴν ἐκκλησία: ὑποστήριξε ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ Κύριος: **«Ἀπόδοτε τὰ καίσαρος καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ»** (Ματθ. 22,21). Ἀγωνίστηκε ἐναντίον τῆς τάσεως τοῦ παπισμοῦ νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσία του τὴν Ὁρθοδοξία. Ἀγωνίστηκε ἐναντίον τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα, πού ἔκανε τότε τὴν ἐμφάνισί του μετὰ ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀγωνίστηκε κυρίως –καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο– ἐναντίον τῶν καινοτομιῶν, πού ἔρχονταν νὰ ἀλλοιώσουν τὸ περιεχόμενον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἐναντίον τῆς **«ἀθέου»** προσθήκης στὸ ἱερὸ Σύμβολο τῆς πίστεως τοῦ λεγομένου Φιλιόκβε (Filioque), μετὰ τὸ ὁποῖο καταλύεται τὸ τριαδικὸ δόγμα, τὸ ἀγιώτερο καὶ μυστηριωδέστερο δόγμα τῆς πίστεώς μας. Καὶ οἱ τρεῖς ὑπέστησαν πολλὰς δοκιμασίες γιά τοὺς ἀγῶνες τους.

Ὁ ἱερὸς Φώτιος ὑπέστη **πολλὰς θλίψεις**. Συκοφαντήθηκε ἀπὸ φθονερούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του: τὸν παρουσίασαν ὅτι κατέχεται ἀπὸ πνεῦμα φιλαρχίας, διάθεσι νὰ καταλάβῃ τὸ θρόνον, ἐνῶ εἶνε γεγονός ὅτι ἀποποιεῖτο τὸ ἱερὸ ἀξίωμα καὶ τὴν παραμονὴ τῆς ἐκλογῆς του μετὰ δακρύων παρακαλοῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸ ποτήριον τῆς δοκιμασίας αὐτῆς. Ὑβρίσθη ἀκόμη ἀπὸ τοὺς παπικούς, πού οἱ ὕβρεις τους συνεχίζονται μέχρι σήμερα ἐναντίον του: καὶ μόνο τὸ ὄνομά του τοὺς ἐξοργίζει. Διώχθηκε ἀπὸ αὐτοκράτορες καὶ ἄλλους ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς του. Δύο φορές ἐξωρίσθη: ἦταν καὶ σ' αὐτὸ ἀξίος μιμητῆς τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

Καὶ τὸ τέλος του ἦταν ἥρωικό. Φυλακίστηκε σὲ μοναστήρι, καὶ ἐκεῖ οἱ ἄσπονδοι ἐχθροὶ του ἐπέβαλαν σ' αὐτόν, πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μελετηροὺς ἀνθρώπους, τὸ χειρότερο εἶδος τιμωρίας: καὶ αὐτὸ ἦταν ἡ στέρη-

σι ὄχι τῆς τροφῆς ἢ τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ ἐκείνου ποῦ γι' αὐτόν, ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἦταν ἡ ἀναπνοή του· τοῦ στέρησαν τὰ ἱερά βιβλία. Κανείς ἄλλος δὲν ἀγάπησε τὰ βιβλία καὶ τὴ μελέτη, τόσο τῆς θύραθεν σοφίας ὅσο καὶ τῆς θείας Γραφῆς, ὅπως ὁ ἱερός Φώτιος. Σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν συνέγραψε σπουδαιότατο Λεξικό, τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς θέλησε ν' ἀνακαλυφθῆ στὶς ἡμέρες μας στὴν ἰ. μονὴ Ζάβορδας (Γρεβενῶν), ὁ περίφημος ἐκεῖνος κώδικας, ποῦ ἡ ἐκδοσί του προκαλεῖ παγκόσμιο ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον· διότι μέχρι πρότινος ἦταν ἄγνωστο, μόνο μερικὲς σελίδες του ἦταν γνωστές. Σ' αὐτὸν λοιπὸν, ποῦ ἀγάπησε τόσο τὰ βιβλία, ἐπεβλήθη ὡς τιμωρία νὰ μὴν ἔχη κοντὰ του κανένα βιβλίο. Καὶ ἔμεινε χωρὶς τὰ βιβλία, τοὺς ἀγαπητούς του «φίλους».

Μέσα σὲ τέτοιους περιορισμοὺς καὶ μέσα σὲ τέτοια στέρησι φίλων καὶ συγγενῶν καὶ πρὸ παντὸς τῶν βιβλίων, ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριο σὰν σήμερα, **6 Φεβρουαρίου τοῦ 893**, καὶ αὐτὴ τὴν ἐπέτειο ἐορτάζουμε τώρα.

* * *

Ὁ ἱερός Φώτιος ἀνεδείχθη, ὅπως λέει ἡ σημερινὴ ἀκολουθία, «**θεοπαγῆς προμαχῶν**», προμαχῶνας τὸν ὁποῖον ἔστησε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μὴ κατακλύσῃ τὴν Ἀνατολή τὸ παπικὸ κύμα· ἀνεδείχθη «**ἀκρόπολις**», φρούριο Ὁρθοδοξίας· ἀνεδείχθη «**Ἐώας τὸ σέλας**», τὸ φῶς δηλαδὴ τῆς Ἀνατολῆς, «**καλονὴ τῶν πατέρων**» τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνὸς τέτοιου ἀνδρὸς τῆ μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα, ἀγαπητοί μου. Φυσικά, στὰ λίγα αὐτὰ λόγια ποῦ λέμε γι' αὐτόν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξαντληθῆ τὸ ἀπέραντο θέμα τοῦ ἱεροῦ Φωτίου. Περιοριζόμεθα νὰ θίξουμε μόνο τὴν ἐξῆς σημαντικὴ πλευρά.

Ἐορτάζουμε σήμερα τὴ μνήμη του. Τὴν ἐορτάζουμε σὲ μία ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία πολὺς λόγος γίνεται γιὰ τὴν **οἰκουμενικὴ κίνησι καὶ τὴν ἔνωσι τῶν «ἐκκλησιῶν»**· σὲ ἐποχὴ ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ –ἐγὼ τὸ θεωρῶ αὐτὸ «**σημεῖον τῶν καιρῶν**» (Matth. 16,3)– ὀρθόδοξοι ἄρχοντες πηγαίνουν στὴ Ῥώμη καὶ σκύβουν ἐμπρὸς στὸν πάπα! Φρίττουν ἀπὸ τὸν τάφο τὰ ἱερά του ὅσα βλέποντας ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλους κληρικούς καὶ θεολόγους νὰ παίρνουν ἀπὸ τὴ Ῥώμη καὶ νὰ ἀσπάζονται τὸν πάπα, βλέποντας νὰ καταβάλλονται τόσες προσπάθειες γιὰ τὴν «συμφιλίωσι» Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ νὰ γίνονται συνέδρια ἐπὶ συνεδρίων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴ δική μου ταπεινὴ ἀντίληψι εἶνε παγίδες, στὶς ὁποῖες ζητοῦν νὰ παρασύρουν τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία.

Σὲ μία τέτοια ἐποχὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἱεροῦ Φωτίου δὲν εἶνε ἀρεστό· ζητοῦν νὰ τὸ λησμονήσουν, διότι θεωροῦν ὅτι ἡ ἀνάμνησίς του εἶνε βλαβερὰ γιὰ τὸ ἔργο τῆς ἐνώσεως τῶν «ἐκκλησιῶν». Ἀλλὰ ἐμεῖς, τὰ παιδιὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὅσοι ἀκόμη αἰσθανόμεθα μέσα στὴν ψυχὴ μας ἕνα σπινθῆρα ἀγάπης, τῆς μεγάλης καὶ φλογερᾶς ἀγάπης τὴν ὁποῖαν αἰσθάνετο ὁ ἱερός Φώτιος πρὸς τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν ὁποία ζοῦσε καὶ ἀνέπνεε καὶ θυσιάστηκε καὶ πέθανε ἐξόριστος καὶ στερημένος ὄλων, ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας πρέπει στὴν ἐποχὴ αὐτὴ **νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας**.

Πρὸ παντὸς χρειάζεται προσοχή· νὰ μὴ δίδουμε μεγάλη σημασία σὲ ὅσα λέγονται περὶ ἐνώσεως. Ἐάν ποτε γίνῃ ἡ ἔνωσις, θὰ γίνῃ ὄχι διὰ τῆς ὑποταγῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ κελεύσματα τοῦ πάπα καὶ στὶς ἰδιοτροπίες τῶν προτεσταντῶν· ἂν ποτε ἔρθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐνώσεως –καὶ εἴθε νὰ ἔρθῃ–, αὐτὴ θὰ ἐπέλθῃ **διὰ τῆς ἐπιστροφῆς ὄλων στὸ ἀρχέγονο κάλλος τῆς Ὁρθοδοξίας μας**.

Ἄς εἴμεθα λοιπὸν σὲ ἐπιφυλακὴ. Ζοῦμε σὲ ἡμέρες ποῦ συντελεῖται μία προδοσία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μέσα στοὺς κόλπους τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας μας ἐκ μέρους ἐπισκόπων ἱεροκληρύκων καὶ θεολόγων, ἐκείνων ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε οἱ πρῶτοι φύλακες τῆς ἱερᾶ παρακαταθήκης. Καὶ ἂν παραστῆ ἀνάγκη σκληροτέρων ἀγώνων –διότι τώρα ἀπλῶς εἶνε τὰ προοίμια μιᾶς τέτοιας συγκρούσεως καὶ δὲν ξέρουμε τί μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός–, εἴθε ὁ Κύριος ν' ἀναδείξῃ νέους ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Εἴθε ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς καὶ ἰδίως οἱ νεώτεροι νὰ γίνουμε μικροὶ Ἀθανάσιοι, μικροὶ Φῶτιοι, μικροὶ Μάρκοι Εὐγενικοί, ἔτοιμοι νὰ σηκώσουμε ψηλὰ τὴ σημαία καὶ τὸ λάβαρο τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας. Τοῦτο νομίζω θὰ εἶνε τὸ καλύτερο μνημόσυνο τοῦ σήμερα ἐορταζομένου ἀγίου, ὁ ὁποῖος θὰ εὐφραίνεται καὶ θὰ ἀγάλλεται στοὺς οὐρανοὺς ὅταν βλέπῃ ὅτι ἡ παράταξις τῶν ὀρθοδόξων δὲν στερεῖται μαχητῶν, δὲν στερεῖται ἀνδρῶν, δὲν στερεῖται ἡρώων, δὲν στερεῖται ἀνθρώπων ποῦ εἶνε ἔτοιμοι καὶ τὸν χρόνο καὶ τὰ νιάτα καὶ τὰ πάντα νὰ θυσιάσουν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὴν ὁποία ἔζησε καὶ ἀπέθανε ὁ ἱερός Φώτιος.

Διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἀγίου Φωτίου, καθὼς καὶ τοῦ ἀγίου Βουκόλου, ποῦ συνεορτάζει μαζί του σήμερα, καὶ πάντων τῶν μαρτύρων, εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἐλεήσῃ καὶ σῶσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος